

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119445327
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Salajová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2023:6119445327.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Zuzanou Salajovou v spore žalobcu Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s. r. o., so sídlom pobočky Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, proti žalovanému A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXX/X, XXX XX D. E., právne zastúpeného JUDr. Petrom Vachanom, advokátom so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, o zaplatenie 13.389,84 eur s prísl., takto

rozhodol:

- I. Konanie o zaplatenie sumy 3.331,25 eur zastavuje.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.930,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.930,20 eur od 26. 02. 2023 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach po 140 eur mesačne vždy k 25. dňu v mesiaci, počnúc prvým dňom po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku až do zaplatenia, s tým, že v prípade omeškania čo i len jednej splátky žalovaný stráca výhodu splátok.
- III. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.
- IV. Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 17,90 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal na Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní žalobu, ktorou žiadal zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 13.389,84 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z jednotlivých dlžných súm a na náhradu trov konania.
2. Podanie žaloby odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver č. 4703063735, poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 14.670 eur, ktoré sa žalovaný zaviazal splatiť 96 pravidelnými mesačnými splátkami po 279,23 eur. Žalovaný porušil podmienky zmluvy splácať úver riadne a včas a dostal so do omeškania so splácaním splátok úveru.

Preto žalobca listom zo dňa 14. 02. 2019 vyzval žalovaného k splateniu celého zostatku úveru v lehote 15 dní od odoslania výzvy, zároveň ho upozornil na možnosť zosplatenia. Lehota na splnenie povinnosti uplynula dňa 01. 03. 2019. Keďže žalovaný tak neučinil, dostal do omeškania. Jeho dlh žalobca vyčíslil na sumu 13.389,84 eur, ktorá pozostávala z týchto položiek:

- úrok vo výške 276,84 eur (úrok 17. - 20. splátok)
- zosplatená istina vo výške 13.113 eur (istina splátok po zosplatení za 21. - 96. splátok).

Mimo tejto sumy si žalobca uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 13.397,29 od 02. 03. 2019 do 21. 03. 2019, vo výške 5 % ročne zo sumy 13.342,61 eur od 22. 03. 2019 do 24. 04. 2019, vo výške 5 % ročne zo sumy 13.305,85 eur od 25. 04. 2019 do 23. 05. 2019, vo výške 5 % ročne zo sumy 13.305,85 eur od 24. 05. 2019 do 22. 06. 2019, vo výške 5 % ročne zo sumy 13.262,08 eur od 23. 06. 2019 do 31. 07. 2019, vo výške 5 % ročne zo sumy 13.207,11 eur od 01. 08. 2019 do 04. 09. 2019, vo výške 5 % ročne zo sumy 13.207,11 eur od 05. 09. 2019 do 28. 09. 2019, vo výške 5 % ročne zo sumy 13.207,11 eur od 29. 09. 2019 do 31. 10. 2019, vo výške 5 % ročne zo sumy 13.113 eur od 01. 11. 2019 do zaplatenia a na náhradu trov konania.

3. Súd v upomínacom konaní rozhodol v skrátenej podobe vydaním platobného rozkazu s. zn. 3Up/1762/2019 zo dňa 19. 11. 2019, proti ktorému podal žalovaný v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote vecne odôvodnený odpor, ktorým neuznal žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu. Podľa § 267 ods. 4 Civilného sporového poriadku došlo podaním včasného odporu s vecným odôvodnením k zrušeniu platobného rozkazu v celom rozsahu zo zákona (ex lege).

4. Žalovaný v podanom odpore namietal, že žalobca v žalobe neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta, v dôsledku čoho nie je podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru a navyše sa úver v dôsledku hrubého porušenia povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzniesol námietku premičania, pretože v prípade neplatnej zmluvy subjektívne premičacia lehota uplynula dňa 29. 03. 2019. Zo strany žalobcu neboli splnené ani podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaného pred zosplatením neupozornil žalovaného na možnosť zosplatenia. Nakoľko nemal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle žalobcu vyjadrenej v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti, neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, a preto navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

5. Žalobca v replike vo vyjadrení k odporu žalovaného uviedol, že pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného ohľadne nesplnenia podmienok pre zosplatenie úveru sú nepravdivé, pretože žalovanému bola doručovaná výzva dňa 20. 12. 2018, v ktorej bol žalovaný upozornený na možnosť zosplatenia budúcich splátok. Strata výhody splátok bola dohodnutá v úverovej zmluve a pred samotným zosplatením bol žalovaný na túto možnosť upozornený. Ďalej uviedol, že žalobca dodržal aj povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko podmienky lustrácie žalovaného v registroch úverových dlžníkov sú súčasťou zmluvy. Pokiaľ ide o zmluvu o úvere predstavuje tzv. refinančný úver, teda že poskytnutím úveru 14.670 eur došlo k splateniu predchádzajúcich úverov poskytnutých priamo od žalobcu uviedol, že o refinancovanie požiadal sám žalovaný a žalobca v súlade s § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch mu poskytol uvedený spotrebiteľský úver. Žalovaný do podania žaloby uhradil sumu 5.408,55 eur a po podaní žaloby uhradil viaceré splátky. Trval na podanej žalobe a uplatnil náhradu trov konania.

6. Žalovaný v duplike trval na tom, že žalobca úverová zmluva je bez úrokov a poplatkov, nakoľko neobsahuje obligatórnu náležitosť § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z., a to všetky predpoklady použité pre výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 26. 08. 2019, sp. zn. 8Co/49/2019. Taktiež zotrval na tom, že aj napriek predloženiu výzvy žalobcom, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu, nakoľko z výzvy k splateniu celého úveru nie je zrejmé, pre omeškание s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Ďalej poukázal aj na to, že samotná dohoda o práve veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru je len súčasťou úverových zmluvných podmienok žalobcu, ktoré však nie sú podpísané zmluvnými stranami a teda netvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy.

7. Žalobca v písomnom podaní doručenom súdu dňa 10. 03. 2022 zobral žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 1.832,14 eur a navrhol v tejto časti konanie zastaviť. K skúmaniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver uviedol, že právny predchodca pred uzatvorením zmluvy o úvere skúmal schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou. Predložil interný dokument o posúdení bonity, úverovú správu z registrov dlžníkov, výpis z bankového za účelom preukázania príjmov a výdavkov, súhlas manžela so záväzkom. Mal za to, že splnil aj podmienky uvedené v § 9 os. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z., pričom poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24. 02. 2021.

8. Viacerými písomnými podaniami, posledným zo dňa 13. 02. 2023 žalobca zobral žalobu čiastočne späť a to čo do sumy 3.331,25 eur, nakoľko žalovaný po podaní žaloby vykonal úhrady v tejto čiastke a v tejto časti žiadal konanie zastaviť. Na zaplatení zvyšnej dlžnej sumy 10.058,59 eur s príslušenstvom trval aj naďalej.

9. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 1 a 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa § 145 ods. 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

10. Nakoľko žalobca zobral žalobu čiastočne späť čo do sumy 3.331,25, a žalovanému žaloba už bola doručená, pričom žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil, súd zastavil konanie čo do sumy 3.331,25 eur.

11. Súd vykonal dokazovanie výsluchom právneho zástupcu žalobcu a oboznámením sa s listinnými dôkazmi, najmä žalobou, zmluvou o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 29. 03. 2017, úverovými zmluvnými podmienkami spol. Home Credit Slovakia, a. s., výzvou k splateniu celého dlhu zo dňa 14. 02. 2019, podacím hárkom č. EPH153343416, prehľadom splátok a úhrad žalovaného, vyjadreniami žalobcu, vyjadreniami žalovaného, výplatnou páskou žalovaného, výdavkami žalovaného na čl. 177 – 187 súdneho spisu, viacerými čiastočnými späťvzatiami žalobcu, potvrdením žalobcu o vykonaných úhradách žalovaného čl. 208 a zistil nasledovný skutkový stav veci:

12. Právny zástupca žalobcu vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že netrvajú na podanej žalobe v celom rozsahu, a to z dôvodu, že žalovaný uhradil ešte ďalšie sumy, v celkovej výške 3.331,25 eur, preto v tejto časti navrhol konanie zastaviť. Trval na ich vyjadreniach a k otázke ročnej percentuálnej miere nákladov, pokiaľ sú isté pochybnosti, navrhol, aby konajúci súd oslovil Národnú banku Slovenskej republiky, ktorá vykonáva dozor a dohľad nad finančným trhom s otázkou, či ročná percentuálna miera nákladov je vypočítaná správne, keďže my máme za to, že tak, ako je uvedená v zmluve, je vypočítaná správne, podľa predpokladov, ktoré sú uvedené v zmluve na strane č. 2, a teda zmluva je v celom rozsahu platná, účinná a odplatná, preto navrhujeme, aby súd žalobe vyhovel a priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rovnako súhlasil, aby bolo umožnené žalovanému priznanú sumu uhrádzať v mesačných splátkach po 140 eur, pod následnom straty výhody splátok neuhradením čo i len jednej splátky riadne a včas. Čo sa týka doručovania písomností, tak v tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5CdO/36/2020 z 15. 12. 2020, ktorý presne riešil otázku doručovania písomností spotrebiteľovi. V zásade, odpoveď je taká, že stačí, pokiaľ veriteľ vie preukázať odolanie písomnosti, nemusí veriteľ verifikovať a vedieť preukázať v konaní aj prevzatie samotnej písomnosti, keďže samotné prevzatie písomnosti na doručenu je otázkou procesného práva a hmotné právo vyžaduje to, aby sa písomnosti dostali do dispozičnej sféry žalovaného, čo vieme aj v zásade potvrdiť tým, že vieme konajúcemu súdu prezentovať jednostranné písomné úkony, ktoré sú súčasťou spisu, a taktiež aj podacie hárky, z ktorých vyplýva, že písomnosti boli adresované žalovanému na jeho adresu. To, že on si už nepreberal poštu alebo nečítal poštu, to nie je dôvod na to, aby tieto úkony nemali v

danom konaní platnosť a účinnosť. Mal za to, že postup pred zosplatnením pohľadávky bol vykonaný riadne, a teda nie je dôvod konštatovať o nejakom nepostúpení alebo nezosplatnení tejto pohľadávky.

13. Žalobca ako veriteľ a žalovaný ako klient uzatvorili dňa 29. 03. 2017 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver č. 4703063735, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 14.670 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v pravidelných 96 splátkach v výške 279,23 eur mesačne. Dohodnutá výška úrokovej sadzby bola 16,69 % ročne, výška RPMN bola 18,10 %, priemerná hodnota RPMN 8,99 %. Dátum prvej splátky bol stanovený na deň 05. 06. 2017. Dátum poslednej splátky bol stanovený na deň 15. 05. 2025. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola 26.806,08 eur.

14. Podľa hlavy 1 § 1 Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s. (ďalej Úverové podmienky), tieto úverové podmienky sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvárajanej medzi Vami a spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. (ďalej spoločnosť). Jedná sa o zmluvné podmienky v zmysle § 273 zák. č. 513/1991 ZB. v platnom znení (ďalej Obchodný zákonník).

Podľa Hlavy 5 § 1 Úverových podmienok, úver musíte splácať riadne a včas v stanovených mesačných splátkach. Počet, výška a termín splatnosti jednotlivých splátok sú uvedené v zmluve. Jednotlivé splátky sa skladajú z príslušnej časti úverovej istiny, úrokov a úhrad za poistenie, ak nie je v zmluve alebo týchto ÚP uvedené inak. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy je splátkový kalendár obsahujúci rozpis jednotlivých splátok. Dohodli sme sa, že splátkový kalendár Vám bude zaslaný po uzatvorení zmluvy.

Ako vyplýva z Hlavy 5 § 2 Úverových podmienok, kedykoľvek v priebehu trvania zmluvy si môžete vyžiadať výpis z účtu v podobe amortizačnej tabuľky. Obsahuje údaje o splátkach, ktoré máte platiť a lehotách a podmienkach ich úhrady. Ďalej v ňom nájdete prehľad položiek, z ktorých sa splátka skladá.

Ako vyplýva z Hlavy 6 § 3 písm. a) Úverových podmienok, klient je povinný celý čerpaný úver splatiť na požiadanie spoločnosti (tzv. zosplatnenie úveru) v prípade, ak sa oneskoril s platením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace.

15. Výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 14. 02. 2019 bol žalovaný vyzvaný na splatenie celého úveru vo výške 14.241,46 eur do 15 dní od odoslania výzvy.

16. Z výpisu čerpania, splátok a úhrad žalovaného vyplýva, že žalovanému boli dňa 12. 04. 2017 poskytnuté finančné prostriedky vo výške 14.670 eur. Podľa tohto výpisu čerpania, splátok a úhrad dňa 14. 02. 2019 došlo k zosplatneniu úveru. Žalovaný ku dňu podania žaloby v prospech žalobcu uhradil sumu 5.408,55 eur. Po podaní žaloby ku dňu 19. 01. 2023 uhradil sumu 3.331,25 eur.

17. Žalovaný vo svojom ospravedlnení neúčasti na pojednávaní zo dňa 14. 02. 2023 uviedol, že uhradil ďalšie splátky, preto s prípadným späťvzatím žaloby súhlasil. Zároveň navrhol, aby mu súd povolil splatiť dlžnú sumu formou splátok po 140 eur mesačne k 25. dňu v mesiaci pod stratou výhody splátok v prípade omeškania s ktoroukoľvek splátkou a priznal žalovanému právo na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu.

18. Súd požiadal Národnú banku Slovensko o kontrolu správnosti výpočtu RPMN. Dňa 08. 08. 2022 bola tunajšiemu súdu doručená odpoveď, z ktorej vyplynulo, že hodnota RPMN účelového úveru, ktorú vypočítal Odbor ochrany finančných spotrebiteľov NBS, bola vo výške 18,22 %, pri použitých parametroch bez poistenia. Hodnotu RPMN revolvingového úveru určil na 29,70 %.

19. V zmluve je uvedená RPMN účelového úveru 18,10 % a RPMN revolvingového úveru bola 38,81 %.

20. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu 29. 03. 2019 (ďalej Občiansky zákonník), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej

podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej neprijateľná podmienka). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

21. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 29. 03. 2019 (ďalej zákon č. 129/2010 Z. z.) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

22. Podľa § 1 ods. 8 zákona č. 129/2010 Z. z., ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 11 ods. 1 zákona ZoSÚ v znení účinnom ku dňu 07. 12. 2017 poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,
- f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,
- g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

23. Zmluva posudzovaná v súdnej veci, uzavretá žalobcom so žalovaným je ako už bolo uvedené spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačení tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné (§ 53 ods. 5 OZ). Vychádza sa totiž z toho, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode.

24. Medzi stranami sporu neboli žiadne pochybnosti a žalobca to ani nepopieral, že spor vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy uzavretej medzi obchodníkom pri výkone jeho obchodnej činnosti (poskytovanie úverov) a žalovaným ako spotrebiteľom jeho úveru, t. j. že ide o spotrebiteľskú zmluvu a že sporný vzťah sa má posúdiť podľa predpisov upravujúcich spotrebiteľské vzťahy. Predmetom zmluvy bol bezúčelový spotrebiteľský úver, pričom zo samotnej zmluvy, jej označenia a náležitosti je nepochybné, že sa jednalo o spotrebiteľský úver, pri ktorého právnom posúdení a uplatňovaných nárokoch je potrebné vychádzať zo zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy. Medzi stranami rovnako nebolo sporné uzavretie zmluvy, čerpanie úveru vo výške 14.670 eur, a ani úhrada sumy 5.408,55 eur do podania žaloby. Žalovaný jednak namietal, že zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č.

129/2010 Z. z. a tiež namietal, že žalobca mu poskytol úver bez toho, aby preukázal skúmanie jeho bonity.

25. Súd sa teda zaoberal obomi námietkami žalovaného, pričom správnosť výpočtu RPMN bola na žiadosť žalobcu prepočítavaná aj NBS.

26. Súd preto dodáva, že uzavretá úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§ 1 ods. 2 zákona). Žalobca je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalovaná je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv ktoré súd citoval vyššie vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ZoSÚ. O aké náležitosti ide a či ich zmluva obsahuje je pritom potrebné a možné posudzovať výlučne podľa právnej úpravy účinnej v čase jej uzavretia. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonnom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver pri ktorého dojednaní neboli tieto náležitosti splnené je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Podľa citovaného zákona obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), /§ 9 ods. 2 písm. k), zákona. V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

27. Zákonnou náležitosťou úverovej zmluvy v čase jej uzatvorenia bola podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Táto náležitosť v zmluve absentuje.

28. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

„Súdu prvej inštancie teda nemožno nič vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorý predpokladá ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch videl v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN /§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch/. K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca namieta formalistický výklad súdu, tak odvolací súd dáva do pozornosti, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g) cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery;“ rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11. 05. 2017.

Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/124/2016 zo dňa 03. 11. 2016, sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 06. 04. 2017.

29. V predmetnej zmluve bola uvedená RPMN vo výške 18,10 %, pričom podľa výpočtu NBS je RPMN 18,22 %. Z daného vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo

má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku.

30. Ak zákon vyžadoval v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítanú podľa vzorca uvedeného v prílohe k zákonu, je nepochybné, že spotrebiteľ mal byť oboznámený nielen s ročnou percentuálnou mierou nákladov, ale aj s matematickým výpočtom, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy.

31. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 20. 09. 2018, vydaný vo veci C-448/17, v ktorom Súdny dvor EÚ uviedol, že článok 4 ods. 2 Smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere jednak neuvádza ročnú percentuálnu mieru nákladov a obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu a jednak neuvádza úrokovú sadzbu, táto okolnosť je rozhodujúcim prvkom v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka uvedenej zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle uvedeného ustanovenia.

32. Súdny dvor EÚ v tejto súvislosti dodal, že rovnako ako neuviedenie RPMN v zmluve o úvere sa musí posudzovať situácia, keď zmluva obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu. Spotrebiteľa v takejto situácii totiž nemožno považovať za takého, ktorý pri uzavretí zmluvy pozná všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy a v dôsledku toho za takého, ktorý pozná všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku.

33. Súdny dvor EÚ už pritom v súvislosti so Smernicou 87/102 rozhodol, že vzhľadom na cieľ ochrany spotrebiteľa sledovaný touto Smernicou pred nespravodlivými úverovými podmienkami a na to, aby sa mu umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzatvorenej zmluvy, článok 4 uvedenej Smernice vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku.

V súlade s článkom 4 ods. 1 a 2 Smernice 87/102 musí byť zmluva o úvere uzavretá písomne, pričom písomné vyhotovenie musí obsahovať uvedenie RPMN, ako aj uvedenie podmienok, za ktorých môže byť táto miera zmenená. Článok 1a tejto Smernice stanovuje metódu výpočtu RPMN a vo svojom ods. 4 písm. a) spresňuje, že sa musí vypočítať v dobe uzatvárania zmluvy. Táto informácia pre spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca, má preto podstatný význam.

34. V dôsledku toho neuviedenie, resp. nesprávne uvedenie RPMN v zmluve o úvere môže predstavovať rozhodujúci prvok v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka tejto zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle článku 4 Smernice 93/13. Ak to tak nie je, tento vnútroštátny súd je oprávnený posúdiť nekalú povahu takejto podmienky v zmysle článku 3 tejto Smernice. Spotrebiteľa v takejto situácii totiž nemožno považovať za takého, ktorý pri uzavretí zmluvy pozná všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy a v dôsledku toho za takého, ktorý pozná všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku.

35. Čo sa týka samotného matematického výpočtu RPMN podľa vzorca uvedeného v prílohe k zákonu č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, tento nemožno označiť za jednoduchý. Bez doplnenia potrebných údajov nevyhnutných na uskutočnenie výpočtu v zmluve o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľ nemá reálnu možnosť posúdiť správnosť výpočtu RPMN uvedenej v zmluve. Uvedenie matematického vzorca výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo strany právneho predchodcu žalobcu bez doplnenia údajov potrebných na realizáciu výpočtu nie je možné považovať za dostatočné. Zo strany právneho predchodcu žalobcu teda v zmluve o spotrebiteľskom úvere neboli uvedené všetky predpoklady použité na výpočet v zmluve uvádzanej ročnej percentuálnej miery nákladov.

36. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Tento výklad dopadá aj na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného zákona s poukazom na § 1 ods. 8 Zákona č. 129/2010 Z. z., kde je vyjadrená subsidiarita Občianskeho zákonníka, ako aj subsidiarita osobitných predpisov. Podstatou spotrebiteľskej ochrany je, že sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho dodávateľa, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany slabšej strany (spotrebiteľa a to údaj o výške splátky, o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov).

37. Práve z vyššie uvedeného dôvodu bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatnosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

38. Súd sa však zaoberal aj ďalšou námietkou žalovaného, a to tou, že žalobca neskúmal s odbornou starostlivosťou bonitu žalovaného. Výsledky vykonaného dokazovania priviedli súd v danom prípade k záveru, že je potrebné vychádzať z fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru aj z dôvodu podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. V zmysle danej právnej úpravy je totiž veriteľ povinný pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Či veriteľ túto povinnosť riadne a v súlade so zákonom splnil musí súd rozhodujúci o žalobe veriteľa o plnenie zosplatennej istiny, úrokov a ostatného príslušenstva z úveru skúmať vždy. Túto schopnosť veriteľ posudzuje predovšetkým na základe údajov o príjmoch a výdavkoch tak, ako sa to aj uvádza v § 11 ods. 2. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti klienta je teda kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Cieľom zákonodarcu bolo zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne uhrádzať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver alebo údajmi z príslušných databáz. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie vyhodnotiť a overovať a za dostatočné sa považujú iba také informácie, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Pokiaľ však veriteľ takto nepostupuje, zákonodarca jasne zadefinoval jeho počínanie ako hrubé porušenie povinnosti a z toho vyvodil sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

39. Vzhľadom na jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu v § 7 a § 11 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch je povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere preukázať splnenie tejto zákonnej povinnosti už pri podaní žaloby, teda už v žalobe uviesť skutkové tvrdenia ako konkrétne bola skúmaná bonita žalovanej, s akým výsledkom a už pri podaní žaloby označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia tejto zákonnej povinnosti. Preto bolo na žalobcovi (nehovoriac o tom, že ide o profesionála v oblasti poskytovania úverov) aby už spolu so žalobou predložil všetky zákonom predpokladané dôkazy (teda vrátane výstupov z príslušnej databázy alebo registra) na preukázanie skúmania bonity s odbornou starostlivosťou. Keďže žaloba neobsahuje vôbec žiadne skutkové tvrdenia k splneniu tejto povinnosti (ako konkrétne prípadne bola plnená, s akým konkrétnym výsledkom, na základe akých dokladov a výstupov), nie je možné vychádzať ani z ich nepopretia žalovaným, keďže popierať možno len to, čo v žalobe je uvedené, a nie to, čo v nej ani náznakom uvedené nie je a na čo žalovaný nemohol ani pomyslieť, hoci to v nej, ak žalobca chcel byť v spore úspešný, uvedené bezpodmienečne byť malo.

40. Vychádzajúc z § 7 ako aj § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je povinnosťou veriteľa pri posúdení úverovej schopnosti klienta brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 32Csp/132/2020 z 11. 03. 2021).

41. K hodnoteniu bonity klienta sa vyjadril aj Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 23. 09. 2020 sp. zn. 2CoCsp/20/2020, podľa ktorého cit.: „Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.“

42. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ jasne vyplýva povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských zmluvách bonitu spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 05. 03. 2020 vo veci C-679/2018 (OPR-Finance s.r.o. proti GK) podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

43. V rámci posúdenia bonity žalobca poukázal na to, že žalobca skúmal bonitu žalovaného a overil návratnosť na základe údajov žalovaného v zmluve, kde uviedol, že je ženatý, s jednou vyživovacou povinnosťou, zamestnaný v F. B., s. r. o. s akceptovaným príjmom 650 eur, čo si overil aj z výpisov z účtu žalovaného. Príjem manželky bol 700 eur. Ako výdavok, ktorý získal žalobca z úverovej správy z registrov dlžníkov bolo, že žalovaný má 6 existujúcich úverov s výškou splátok všetkých úverov 486,60 eur. V zmluve však neboli uvedené žiadne iné mesačné výdavky (napr. SIPO, náklady na

bývanie, telefón). Je potrebné uviesť, že v zmluve vôbec neboli uvedené položky typu výdavky. Bolo tam iba uvedené „zdroj príjmu“. Teda vo vzťahu k iným záväzkom (KTK v inej banke, kreditná karta, spotrebný úver, leasing, hypotéka a iné) a iným výdavkom vrátane výdavkov v domácnosti neboli zo strany žalovanej uvedené žiadne. Zo zoznamu predložených a skontrolovaných dokladov k žiadosti vyplýva, že žalobca vychádzal pri posudzovaní žiadosti a poskytovaní úveru iba z dokladov totožnosti, výpisov z účtu žalovaného a dátach dopytu. Ďalšie doklady ako napr. potvrdenie o príjme, potvrdenie o daňovej povinnosti/kópia daňového priznania a potvrdenie o adrese neboli k zmluve o spotrebiteľskom úvere doložené. V samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere neboli uvedené žiadne informácie týkajúce sa overovania bonity žalovaného, s výnimkou jeho príjmu a príjmu jeho manželky. Dostatočnými informáciami dokladujúcimi schopnosť spotrebiteľa splácať nie sú považované informácie získané výlučne od spotrebiteľa. Odborná starostlivosť predpokladá údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, overiť, resp. objektívne preukázať napr. potvrdením zamestnávateľa dlžníka o zdroji jeho príjmu, potvrdením o daňovej povinnosti a pod. Dôležitú úlohu zohráva aj povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie akými sú napríklad štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime, priemerných výdavkoch obyvateľstva a pod. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie len tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (pozri rozsudok NS ČR z 25. 07. 2018, sp. zn. 33Cdo 2178/2018).

44. Z vyjadrenia žalobcu, ako aj z predloženej zmluvy spotrebiteľskom úvere mal súd preukázané, že žalobca vychádzal najmä z osobných vyhlásení žalovaného o jej osobných, zárobkových a majetkových pomeroch bez toho, aby od nej požadoval predloženie dokumentov na preukázanie príjmov a výdavkov. Za dostatočné získané informácie dokladujúce schopnosť spotrebiteľa splácať úver nemožno považovať informácie získané výlučne od spotrebiteľa bez akéhokoľvek overenia a preukázania. Odborná starostlivosť predpokladá údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, overiť, resp. objektívne preukázať napr. potvrdením zamestnávateľa dlžníka zdroj jeho príjmu, potvrdením o daňovej povinnosti a pod. Dôležitú úlohu zohráva aj povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie akými sú napríklad štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime, priemerných výdavkoch obyvateľstva a pod. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie len tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (bližšie pozri rozsudok NS ČR z 25. 07. 2018, sp. zn. 33Cdo 2178/2018).

45. Navyše, zo strany žalobcu nebol podaný žiadny dôkaz ani o tom, že by právny predchodca preveril výdavky žalovaného súvisiace s peňažnými záväzkami, chodom domácnosti a živobytím, pričom nie je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi a nestačí mať preukázaný len príjem spotrebiteľa. Zákon o spotrebiteľských úveroch jasne a zreteľne stanovuje veriteľovi povinnosť preveriť údaje nielen o príjme, ale aj o výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa. V tomto prípade právny predchodca žalobcu nielenže žiadnym spôsobom nepreveril výdavky žalovaného, ale ani nepožadoval od žalovaného uvedenie akejkoľvek výšky výdavkov, okrem tých, ktoré sa týkajú finančných výdavkov na splátky úverov, hypoték a lízingov. V zmluve o spotrebiteľskom úvere absentujú akékoľvek údaje o výdavkoch žalovaného na bežný chod domácnosti. Nedôsledne zisťovanie finančných výdavkov a uspokojenie sa s „nulovými“ výdavkami, navyše pri jednom nezaopatrenom vyživovanom dieťati, svedčí o hrubom porušení povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou. Na tomto mieste súd považuje za potrebné zdôrazniť, že len súdu z jeho činnosti, konkrétne zo spisov vedených pred ním je známy veľký počet žalôb, či už proti samotnému žalovanému, jeho manželke G. B. alebo proti im obom, a to 14 živých spisov a 6 archívnych spisov. Napr. zo spisov vedených pod sp. zn. 10Csp/189/2021 a sp. zn. 10Csp/212/2021 je známe, že žalovaný mal s inými veriteľmi, a to napr. S Všeobecnou úverovou bankou, a. s. uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy, kde rovnako porušil zmluvné podmienky. V spore pod sp. zn. 10Csp/189/2021 o zaplatenie 25.188,85 eur s prísl. bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 25.000 eur, pričom v tejto zmluve uzavretej dňa 14. 01. 2014 sa zaviazal hradiť mesačné splátky vo výške 396,95 s konečným termínom splatnosti do 17. 12. 2023, v spore pod sp. zn. 10Csp/212/2021 o zaplatenie 17.869,24 eur s prísl. bol žalovanému spolu s jeho manželkou poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 18.500 eur, pričom v tejto zmluve uzavretej dňa 30. 07. 2014 sa zaviazali hradiť mesačné splátky vo výške 284,17 s konečným termínom splatnosti do 17. 07. 2024. Aj z uvedeného vyplýva, že je absolútne nepravdivý údaj v tomto spore posudzovanej zmluve o spotrebiteľskom úvere o mesačných finančných výdavkoch žalovaného na splátky úverov vo výške 486,60 eur, keďže len podľa vyššie uvedených zmlúv boli jeho mesačné finančné výdavky vyššie, pričom je potrebné zdôrazniť, že už len tieto dve spotrebiteľské zmluvy boli so žalovaným uzavreté v roku 2014, bez posúdenia jeho bonity. Taktiež je potrebné poukázať na to,

že žaloby z porušenia týchto zmlúv boli podané až po roku 2017, o čom svedčia spisové značky oboch sporov a teda v čase uzatvárania tejto zmluvy mal určite žalovaný povinnosť platiť aj splátky týchto zmlúv.

46. Vychádzajúc zo žalobcom predložených dôkazov súd konštatuje, že v danom prípade žalobca nepreukázal, že by mal zistenú a preverenú výšku jeho príjmov a výdavkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch. Povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácať spotrebiteľský úver zaťažuje veriteľa (§ 7 ods.1 zákona 129/2010 Z. z.) a spotrebiteľ je povinný potrebné údaje veriteľovi poskytovať na žiadosť veriteľa (§ 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.). Z uvedeného vyplýva, že postupu veriteľa s odbornou starostlivosťou zodpovedá jedine taký postup, kedy by veriteľ sám žiadal (vzhľadom na § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.) príslušné údaje o príjme a výdavkoch a tiež dôkazy na preukázanie, čo žalobca nepreukázal že by urobil a z ním predložených dôkazov nevyplýva, že by tak bolo učinené. Žalobca nepreukázal ani prihladnutie na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Hoci si v zásade každý veriteľ môže rôzne upraviť svoje podmienky pre poskytnutie úveru a je len na ňom, akú mieru podnikateľského rizika je ochotný v tejto súvislosti podstúpiť, nič to nemení na tom, že vždy a za každých okolností musí byť splnený minimálny zákonom predpísaný štandard posúdenia bonity spotrebiteľa, pričom zákon v § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom nevykonanie čo i len jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti (porzi aj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10. 03. 2020 sp.zn. 3Co/153/2019).

47. Okresný súd Prešov v rámci skúmania bonity v spotrebiteľských sporoch uviedol, že skúmanie bonity potencionálneho dlžníka je najdôležitejšou predzmluvnou povinnosťou veriteľa a nestačí iba splnenie tejto povinnosti formálne, pohodlným získaním údajov cez rôzne registre od stola, ale veriteľ musí chtiac - nechtiac aktívne vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti (bližšie pozri rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 32Csp/132/2020 zo dňa 11. 03. 2021). V priebehu konania žalobca riadne nepreukázal, že by jeho právny predchodca s odbornou starostlivosťou zisťoval príjmy a celkovú zadlženosť žalovaného, a teda jeho schopnosť platiť poskytnutý úver. Právny predchodca žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou, keďže pri absencii dokladov, ktoré by riadne preukázali údaje o pomeroch žalovaného, mu aj napriek tomu poskytol úver. K nutnosti riadneho preukázania skúmania bonity spotrebiteľa súd poukazuje aj na ďalšie rozsudky, napr. na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.10Csp/62/2019 zo dňa 20. 02. 2020, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5Co/107/2019 zo dňa 13. 02. 2020, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/130/2019 zo dňa 27. 02. 2020 a sp. zn. 3Co/153/2019 zo dňa 10. 03. 2020.

48. Hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch má v zmysle § 11 ods. 2 tohto zákona za následok to, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navyše, podľa prvej vety § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver, nie je oprávnený od spotrebiteľa požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Inak povedané, veriteľ nie je oprávnený úver predčasne zosplatiť. Aplikujúc uvedené ustanovenie súd dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nemohol pre nedôsledné skúmanie bonity žalovaného úver predčasne zosplatiť. Právny úkon právneho predchodcu žalobcu o predčasnom zosplatení úveru z dôvodu rozporu s ustanovením § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch súd v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka posúdil ako absolútne neplatný právny úkon.

49. Vzhľadom na to, že tvrdenia žalobcu o splnení povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch boli v jeho vyjadrení uvedené len všeobecne, resp. vôbec, bolo jeho procesnou povinnosťou skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy podrobnejšie rozviesť. Túto procesnú povinnosť však žalobca nespĺnil, keď pri opísaní rozhodujúcich skutočností nepredložil žiadne listinné dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Prostriedky procesného útoku žalobcu uvedené vo vyjadrení neboli dostatočným podkladom pre skonštatovanie splnenia povinnosti vyjadrenej v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. K nutnosti riadneho preukázania skúmania bonity spotrebiteľa súd poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.10Csp/62/2019 zo dňa 20. 02. 2020, uznesenie Krajského

súdu v Prešove sp. zn. 5Co/107/2019 zo dňa 13. 02. 2020, rozsudok Krajského súdu prešov sp. zn. 19Co/130/2019 zo dňa 27. 02. 2020 a sp. zn. 3Co/153/2019 zo dňa 10. 03. 2020.

50. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné stanovenia dospel súd k záveru, že žalobca nepostupoval s dostatočnou odbornou starostlivosťou a hrubo svoje povinnosti porušil vo vzťahu k preukázaniu výdavkov žalovaného. V dôsledku hrubého porušenia ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. s poukazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. žalobca nemohol zosplatniť úver a súd ho zároveň posúdil za bezúročný a bez poplatkov. Predčasné zosplatnenie úveru je teda neplatným právnym úkonom bez akýchkoľvek účinkov, na čo súd prihliada ex offo, pričom žalovanému zostalo zachované právo splácania úveru v splátkach, z ktorých bol povinný platiť iba sumu pripadajúcu na istinu. Žalobca má tak nárok len na vrátenie úverovej istiny predstavujúcej rozdiel medzi reálne poskytnutou sumou žalovanému a reálne vykonanými úhradami žalovaným žalobcovi, t. j. rozdiel vo výške 5.930,20 eur (14.670 eur - 5.408,55 eur - 3331,25 eur). Súd preto žalobe v časti zaplata sumy 5.930,20 eur vyhovel a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

51. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

52. Žalobca požadoval zaplata úrokov z omeškania od 02. 03. 2019, čo je deň nasledujúci po uplynutí lehoty na splnenie povinnosti, nakoľko žalobca poskytol žalovanému 15 dní na splnenie povinností odo dňa zosplatnenia úveru (14. 02. 2019), táto lehota žalovanému uplynula dňa 01. 03. 2019. Keďže súd posúdil predčasné zosplatnenie úveru ako neplatný právny úkon, v dôsledku ktorého záväzok žalovaného nebol splatný v celom rozsahu, nepriznal žalobcovi úroky z omeškania od ním požadovaného dátumu do zaplata. Súd preto priznal úroky z omeškania z celej prisúdenej istiny až odo dňa nasledujúceho po zročnosti poslednej priznanej splátky, teda od 25. 02. 2023. Priznanie sankčných úrokov z jednotlivých splátok po 02. 03. 2019 by totiž bolo v rozpore s dispozičnou zásadou upravenou v § 216 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Celkovo posúdenie omeškania žalovaného žalobcom a výpočet uplatneného úroku z omeškania tak boli zjavne nesprávne z dôvodu, že sa jednalo o bezúročný a bezpoplatkový úver, čo bráni vyhoveniu žalobe v tejto časti. V prevyšujúcej časti úrok z omeškania zamietol.

53. Podľa § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Žalovaný vzhľadom na svoju aktuálnu finančnú situáciu požiadaval o splatenie dlžnej sumy formou mesačných splátok, po 140 eur. Žalobca vo svojom vyjadrení so splácaním dlžnej sumy formou mesačných splátok po 140 eur mesačne súhlasil.

54. Podľa Finstat-u žalobcu - Home Credit Slovakia, a. s. nemá dlhy ani nedoplatky, rovnako nemá pohľadávky štátu a zamestnáva 150 – 199 zamestnancov. Spoločnosť Home Credit Slovakia, a. s. v roku 2021 zvýšila zisk o 310 % na 3,544 mil. eur a tržby jej klesli o 17 % na 5,149 mil. eur. Teda tieto ukazovatele nemajú pre žalobcu likvidačný charakter. Rovnako dlžná suma nie je vo výške, ktorej nezaplata jednorazovou úhradou by žalobca utrpel stratu.

55. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané majetkové a osobné pomery strán sporu, z ktorých vyplynulo, že žiadosť žalovaného o splátky vzhľadom na jeho osobné, majetkové, finančné pomery a vzhľadom na povinný nárok, ako aj pomery žalobcu je dôvodná. Žalovaný je toho času zamestnaný s

mesačným zárobkom v priemere okolo 1.100 – 1.300 eur, pričom má viacerých veriteľov voči ktorým má viaceré pohľadávky. Mesačné výdavky jeho rodiny spočívajúce v úhrade dlhov vyplývajúcich z viacerých úverov a splatení nákladov spojených s bývaním činia celkovo sumu 1.439,63 eur. Aktuálny finančný stav žalobcu, tak ako ho zistil súd nie je negatívny, preto suma 5.930,20 eur s príslušenstvom zaplatená formou mesačných splátok dokonca po 140 eur, ako súd určil v rozsudku, nemôže mať pre neho likvidačné následky. Naproti tomu jednorazová úhrada dlžnej sumy od žalovaného môže mať nepriaznivý dopad na neho i jeho rodinu. Súd je názoru, že je to maximálna suma, ktorú možno od žalovaného podľa názoru súdu reálne žiadať, bez toho aby ostali ohrozené či bez následkov ďalších sankcií ostatné finančné povinnosti žalovaného, no súčasne prihliadal aj na výšku dlžnej sumy.

56. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. V danom prípade bolo po čiastočnom späťvzátí predmetom konania zaplatenie sumy 10.058,59 eur s príslušenstvom a súd priznal žalobcovi len zaplatenie sumy 5.930,20 eur s príslušenstvom, nakoľko v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, úspech žalobcu tak predstavuje 58,95 % a úspech žalovaného predstavuje 41,05 %. Teda medzi pomerom úspechu žalobcu a jeho neúspechom, je rozdiel v jeho prospech a žalobcovi ako úspešnej strane v konaní vznikol nárok na náhradu trov konania.

Vzhľadom na pomer úspechu v konaní preto súd v zmysle uvedených zákonných ustanovení priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 17,90 %. O výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.